

Arrest

nr. 159 236 van 22 december 2015
in de zaak RvV x / IX

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 11 december 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 december 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE die loco E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies),

aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 december 2015. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37.530).

Zoals vermeld onder punt 2.1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht - onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Uit het de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker momenteel in de gevangenis verblijft en dat een repatriëring voorzien was op 22 december 2015 om 7:00u. Deze repatriëring is geannuleerd evenwel blijft de repatriëring nakende. Bijgevolg is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens een effectieve terugkeer heeft plaatsgevonden, waardoor de uiterst dringende noodzakelijkheid voor dit aspect van de vordering dient te worden aanvaard. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

2.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

2.3.1.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. *In casu* zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift een middel uiteen ontleend aan de schending van het artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht en het proportionaliteitsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 8 EVRM en van het evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“De bestreden beslissing vermeldt als grondslag voor het bevel om het grondgebied te verlaten het artikel 7 van de wet van 15.12.1980. Zo wordt er ondermeer verwezen naar het feit dat verzoeker een inreisverbod voor de duur van 8 jaar betekend zou hebben gekregen op 19.10.2012.

De beslissing vermeldt, met betrekking tot de teruggedrijving, bovendien ook dat verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van het artikel 9bis is afgewezen. De aanvraag werd zonder voorwerp verklaard omwille van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij brief dd. 06.11.2012 bevestigde verwerende partij echter aan de toenmalige raadsman van verzoeker dat de bijlage 13sexies, betekend op 19.10.2012, als nietig beschouwd diende te worden.

Dit inreisverbod kan aldus geen deugdelijk motief meer vormen voor het bevel om het grondgebied te verlaten. Ook de aanvraag tot machtiging tot verblijf, die werd afgewezen op grond van het niet-bestaande inreisverbod, kan niet als een deugdelijke motivering worden aangevoerd om de beslissing tot teruggedrijving te rechtvaardigen.

Door in de motivering van de bestreden beslissing te verwijzen naar het niet-bestaande inreisverbod, schendt verwerende partij de materiële motiveringsplicht. Deze materiële motiveringsplicht gebiedt namelijk dat een bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

De verwerende partij heeft dan ook een manifeste appreciatiefout gemaakt.

Van verwerende partij mag bovendien verwacht worden dat zij de nodige nauwkeurigheid en zorgvuldigheid aan de dag legt bij het nemen van een beslissing, en dat zij aldus rekening houdt met alle nuttige elementen van het dossier. Naar aanleiding van een telefonische contactname met verwerende partij bevestigde deze dat de brief dd. 06.11.2012, waarin de nietigheid van het inreisverbod bevestigd werd aan de raadsman van verzoeker, zich wel degelijk in het dossier bevond.

Dat daarenboven, vooral een BGV genomen wordt er van verwerende partij mag verwacht worden dat zij rekening houdt met de hogere rechtsnorm die het EVRM is en meer bepaald met art.8 en het respect op privé en gezinsleven.

Dat verwerende partij in het kader van de aanvraag 9 bis op de hoogte gebracht werd van de elementen van privé- en gezinsleven.

Dat het enige element dat in overweging genomen werd bij de afweging het huwelijk en het vernietigen ervan wegens schijnhuwelijk.

Dat geen rekening noch afweging gemaakt werd met de andere elementen van het dossier, met name de lange duur van het verblijf in België, de aanwezigheid van zijn familieleden, de steun die zij hem geven, noch het feit dat hij niemand meer heeft in Marokko.

Dat er dan ook duidelijk een schending is van het proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat er ook om die redenen aanleiding is tot annulatie, en in afwachting van annulatie, aanleiding tot schorsing, nu de middelen duidelijk ernstig zijn.”

2.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoekende partij niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum en verzoekende partij wordt geacht de openbare te kunnen schaden waarna een reseré veroordelingen wordt opgesomd. Verzoekende partij betwist beide motieven niet. Dit zijn de determinerende motieven in die zin dat het de beslissing kan dragen. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat voormeld determinerend motief is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk is of in strijd met de ruime appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde. Het middel is in die mate niet ernstig, dat, in het licht van het voorgaande, de vaststelling van de niet correcte toepassing van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet en de verwijzing naar een inreisverbod dat ondertussen ingetrokken was een overtollig motief vormt. Ook het motief in verband met de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, is overtollig en draagt de bestreden beslissing niet. Het middel is niet-ontvankelijk in de mate dat het tegen het overtollige motief is gericht omdat de eventuele gegrondheid van die kritiek niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing kan leiden. Overigens is op 21 december 2015 de beslissing van 8 december 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp werd verklaard ingetrokken.

Een schending van de motiveringsplicht en de redelijkheidsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekende partij betoogt tevens dat artikel 8 van het EVRM is geschonden omdat geen rekening werd gehouden, noch een afweging werd gemaakt met betrekking tot de lange duur van het verblijf in België, de aanwezigheid van familieleden en het feit dat zij niemand meer heeft in Marokko.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en betoogt dat haar gezinsleven zich volledig in België situeert, merkt de Raad op dat de term 'familie- en gezinsleven' zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM, een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Voor zover de verzoekende partij zich wenst te beroepen op een familieleven met de in België aanwezige familieleden, laat de Raad gelden dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen broers/zussen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen verwanten. *In casu* beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat er diverse familieleden op het grondgebied verblijven. Met een loutere verwijzing naar het hebben van familieleden op het Belgische grondgebied toont de verzoekende partij echter niet aan in België afhankelijk te zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan op het eerste zicht niet worden aangenomen. Artikel 8 van het EVRM houdt geen motiveringsplicht in. Overigens wordt in de bestreden beslissing rekening gehouden met eventueel beschermenswaardig gezinsleven doordat verwerende partij verwijst naar de Belgische echtgenote met wie verzoekende partij huwde op 24 februari 2004. Evenwel is het huwelijk vernietigd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge als zijnde een schijnhuwelijk. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij.

In die zin is het dan ook geenszins onterecht dat de verwerende partij motiveert dat de bestreden beslissing geen inmenging inhoudt in het gezins- en of familieleven van de verzoekende partij.

Evenmin maakt de verzoekende partij met haar betoog waar zij de nadruk legt op haar langdurig verblijf op Belgisch grondgebied een schending van het privéleven aannemelijk. Het lange verblijf waarop verzoekende partij beroep doet is het gevolg van het huwelijk afgesloten op 24 februari 2004 en op basis van de welke zij een recht op vestiging verkreeg op 6 september 2004. Evenwel is het huwelijk op 20 februari 2012 nietig verklaard door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge als zijnde een schijnhuwelijk. Zoals in het arrest nr. 100 525 van 5 april 2013 reeds is uitgesproken herhaalt de Raad dat de nietigverklaring van het huwelijk met terugwerkende kracht geldt. Verzoekende partij kan zich hierdoor niet langer beroepen op de voordelen die haar op grond van dit huwelijk waren toegekend. De verblijfstoestand van verzoekende partij moet worden vastgesteld als had dit huwelijk met een Belg nooit plaatsgevonden. Hieruit volgt dat het vestigingsrecht dat aan verzoekende partij werd verleend naar aanleiding van dit huwelijk als niet bestaande dient te worden beschouwd. Waar verzoekende partij aldus verwijst naar haar lang verblijf in België is dat verblijf nagenoeg volledig illegaal. Verzoekende partij laat verder na aan te tonen dat er effectieve hinderpalen zijn om een privé-leven te leiden in haar land van herkomst. Verzoekende partij beperkt haar betoog ook tot een loutere bewering waar zij stelt dat zij niemand meer heeft in Marokko. Een positieve verplichting voor de Belgische Staat om haar op het grondgebied te gedogen wordt aldus niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

Wat de aangevoerde schending van het proportionaliteits- en evenredigheidsbeginsel betreft laat verzoekende partij na uiteen te zetten op welke wijze deze beginselen door de bestreden beslissing worden geschonden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het middel is niet ernstig.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend vijftien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

N. MOONEN